

Mi fölkelünk: a fájdalom vigasztal:
 Egy nemzet gyásza nem csak leverő:
 Nép, mely dicsőt, magasztost így magasztal,
 Van élni abban hit, jog és erő.

/ Arany /

A hőselelkű magyar ifjúság, a magyar munkásság, Budapest és az ország népe az elmúlt napokban véres harcot vívott az önkény és jogtiprás ellen. Ma már remélhetjük, hogy tuljutottunk a harc legnehezebb szakaszán; a szabadságért és függetlenségért folytatott küzdelem lényegileg győzelmet aratott. Megvan a remény arra, hogy sokat szenvedett hazánk már a közeljövőben teljesen független és szabad ország lesz.

A fegyverek elhallgatnak; a tűzszünet csendjében első gondolatainkkal az elesett hősök emléke felé fordulunk. Fájó szívvel, könnyes szemmel, de mégis büszkén, a nemzet jövőjébe vetett rendíthetetlen hittel hajtjuk meg a tépett háromszínű lobogókat azok előtt, akik életüket áldozták a hazáért és a szabadságért. Mélységes tisztelettel gondolunk első sorban azokra a 15-20 éves fiatalokra, akik a szülők tilalma, az idősebbek intelme ellenére fegyvert fogtak és harcoltak, akik a felkelés lelke voltak, és akik nélkül a nemzeti ügy elbukott volna. De tisztelettel adózunk a többieknek is, a munkásoknak, a katonáknak, a diákoknak és népünk minden hű fiának, akik áldozatosan küzdöttek szabadságunkért.

Az elesett hősök sirja mellett állva szent fogadalmat tesz a gyászoló nemzet; megfogadja, hogy soha többé nem engedi elrabolni a véres harcok árán megszerzett szabadságot.

Budapest, 1956. október 29.-én.

F.M.